

## Arrest

nr. 283 787 van 24 januari 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM  
Violetstraat 48  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker erkent op 17 november 2015 het nog ongeborn kind van mevrouw B. A., die de Belgische nationaliteit bezit. Het kind wordt geboren op 17 februari 2016. Op basis van zijn hoedanigheid als vader van een minderjarig Belgisch kind wordt verzoeker op 6 december 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 6 december 2021.

Ingevolge het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 23 maart 2021 wordt de vaderschapserkenning van 17 november 2015 definitief vernietigd. De erkenningsakte werd daaropvolgend geschrapt.

Op 12 november 2021 dient verzoeker een aanvraag in om tot een duurzaam verblijf te worden gemachtigd. Op 25 november 2021 wordt hij in het bezit gesteld van een F+ -kaart, geldig tot 12 november 2031.

Op 19 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"Aan de Heer,:*

*Naam: B. (...)*

*Voornaam: S. (...)*

*Geboortedatum: (...)1976*

*Geboorteplaats: Cape Coast*

*Nationaliteit: Ghana*

*Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),*

- Tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te geven,*
- Tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze state,*

*Binnen 30 (dertig) dagen van kennisgeving / uiterlijk op 19 AUG. 2022*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:*

*Art 74/20 § 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.*

*Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.*

*§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Betrokken vreemdeling kwam mogelijks aan op 15.07.13. Dit was de datum die hij bij inschrijving tegenover de gemeente verklaarde. Er werd hem door de Ghanese ambassade in Brussel een paspoort afgeleverd op 28.10.15. Hij erkende op 17.11.15 het ongeborn kind van de Belgische A. (...), B. (...). Het kind B. (...) A. (...), H. (...) B. (...) werd geboren op 17.02.16. De betrokkene diende een aanvraag in het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgisch kind op 04.06.16. Hij legde hierbij een geldig paspoort voor en geboorteakte 3211 afgeleverd te Antwerpen waarop hij als vader door erkenning werd genoemd. Hij werd in het bezit gesteld van een F kaart geldig van 06.12.16 tot 06.12.21.*

*Op 12.11.21 vroeg hij het duurzame verblijfsrecht aan. Hij werd in het bezit gesteld van een F kaart op 25.11.21, momenteel geldig tot 12.11.31.*

*Het parket van Antwerpen opende een onderzoek naar de erkenning van het kind. Het vonnis (ref (...)) van de familierechtbank te Antwerpen van 04.11.2019 vernietigde deze erkenning in eerste aanleg. Het hoger beroep ingediend tegen dit vonnis werd door het Hof van beroep te Antwerpen ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Bij arrest van 23.03.21 (ref (...)) bevestigde het hof dus definitief de vernietiging van de vaderschapserkenning: "...Het hof acht het afdoende in rechte aangetoond dat het instituut van de erkenning misbruikt werd en van zijn doel werd afgewend. Dergelijke wetsontduiking is strijdig met de*

openbare orde, zodat de erkenning moet worden vernietigd...."(p 10 arrest (...)). De erkenningsakte werd geschrapt en het kind had enkel nog moederlijke afstamming en veranderde van familienaam naar A. (...) op 11.08.21. Uiteindelijk kreeg het kind op 01.07.2022 de familienaam B. (...). Dat is de familienaam van de man die als de vermoedelijk biologische vader werd genoemd in het arrest. Als een gevolg is de betrokken niet de vader van een Belgisch kind en is hij dat ook nooit geweest. De frauduleuze intentie waarmee hij het kind erkende ligt aan de oorsprong van zijn verblijfsrecht en daarom dient het verblijfsrecht te worden onderzocht.

De betrokkene werd op 21.01.22 aangeschreven overeenkomstig art 62 van de wet van 15.12.1980 teneinde ons alle dienstige elementen en documenten voor te brengen waarvan de betrokkene wenste dat de Dienst vreemdelingenzaken kennis had voor het nemen van haar beslissing in het gevoerde fraudeonderzoek obv art 74/20 §2 VW.

De advocaat van de betrokkene antwoordde op 09.02.22. De advocaat stelde dat toen uit de DNA-test bleek dat de betrokkene niet de biologische vader was van het kind, dit voor hem toen een grote schok was gezien hij er steeds van uit gegaan is dat hij de biologische vader was en ook steeds zo heeft naar gehandeld. Deze stelling werd ook al voor het hof van beroep aangehaald en werd weerlegd. Immers bleek niet dat de betrokkene een socio-affectieve band had opgebouwd met het kind voorafgaandelijk aan het DNA onderzoek. Zo stelt het Hof in haar arrest (p8) "...Evenmin blijkt in casu enige socio-affectieve band tussen appellant en het kind H. (...). De foto's die desbetreffend door appellant worden voorgelegd zijn niet alleen zeer beperkt, zij vertonen daarenboven allen een geposeerd karakter. Op deze foto's wordt steeds 'geposeerd' met H. (...), doch blijkt geen deelname aan enige activiteit met H. (...), noch enige effectieve interactie met H. (...). ... Enig recent stuk wordt door appellant niet voorgebracht... Appellant kan desbetreffend niet verwijzen naar het geven dat hij aangedaan was door de resultaten van het DNA onderzoek aangezien hij ervan overtuigd was dat H. (...) zijn kind was, nu de afwezigheid van enige biologisch afstamming appellant er niet van mocht weerhouden deze band verder uit te diepen indien het zijn intentie was om het kind op te voeden als het zijne...". Dat de betrokkene desondanks deze motivering door de rechter in beroep opnieuw dit argument wordt aangebracht is niet ernstig en zelfs laakbaar, want het heeft enkel tot doel de Dienst vreemdelingenzaken alweer op het verkeerde spoor te zetten.

De betrokkene legt verder een aantal stukken voor die verband houden met zijn economische activiteit in België (arbeidsovereenkomst met (...) nv, attesten van de firma (...), individuele rekeningen voor 2016, 2017, 2021 en 2022, Alimento pensioenfiches aanvullend pensioen, overzicht bewegingen op zijn rekening bij Beobank, attest outplacement begeleiding van de VDAB van 14.10.19 tot 14.10.20.) Inderdaad is de betrokkene aan de slag sedert 04.06.16. Er dient te worden op gewezen dat hij enkel was vrijgesteld van de verplichting om te werken met een arbeidskaart omdat hij een verblijfsrecht had als een familielid van een EU burger. Het is niet aangetoond dan dat hij om een andere reden dan zijn bedrieglijk verkregen verblijfsrecht een vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt. Zijn tewerkstelling is dus een rechtsreeks gevolg van de door hem gepleegde fraude en kan daarom dus niet als voldoende element worden weerhouden om zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht te behouden. Het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' staat er immers aan in de weg dat uit bedrog een voordeel wordt gehaald. Onze dienst is zich ervan bewust dat deze beslissing zijn arbeidscontract verbreekt en nadelige gevolgen heeft voor zijn uit arbeid opgebouwde sociale rechten. Anderzijds zijn deze gevolgen in proportie met het door hem gepleegde ernstige bedrog tegenover de Belgische overheid. Gezien zijn tewerkstelling uit bedrog voortvloeit wordt, zolang de tewerkstelling voortduurt, het bedrog in stand gehouden.

De betrokkene heeft geen stukken voorgelegd die wijzen op een liefdesrelatie in België. Hij haalt niet aan dat hij hier familieleden heeft. Noch blijkt uit het dossier dat hij minderjarige kinderen heeft in België. De hogere rechten van het kind worden door deze beslissing dus niet geschaad. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat hij sedert 15.10.19 op hetzelfde adres woont als Belg A. (...), P. (...). Onze dienst heeft geen zicht op de aard en de gehechtheid van de relatie tussen beide mannen. Indien dit een band betrof die diende beschermd te worden was dit vast aangehaald in de stukken van het hoorrecht. Er zijn met andere woorden geen familiale banden in België die deze beslissing belemmeren.

De betrokkene verblijft aanwijsbaar sedert 28 oktober 2015 in België (datum afgifte paspoort door zijn ambassade). Hij is 46 jaar oud. Dat wil zeggen dat hij langer elders heeft gewoond dan in België. Desalniettemin is bijna 7 jaar (volgens zijn eigen verklaringen 9 jaar) een lange tijd. Daar staat tegenover dat het naïef is te veronderstellen dat de loutere duur van een verblijf in België automatisch garant staat voor een verweving in de Belgische samenleving en een verknochtheid aan de Belgische

cultuur. Veel heeft te maken met de inzet van de vreemdeling om hiertoe te komen. Een verblijf van 7 jaar houdt ook niet in dat hij geen bindingen met zijn land van herkomst onderhoudt. Met andere woorden moeten deze zaken worden aangetoond, vandaar ook het aangetekend schrijven dat werd verzonden.

Mijnheer heeft in zijn antwoord geen informatie gegeven over zijn familiale, culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Als een gevolg kunnen we ons enkel baseren op de stukken voorgelegd mbt zijn culturele en sociale banden in België om een afweging te maken zoals opgelegd door art 74/20 §2 van de vreemdelingenwet. Voornamelijk verwijst hij naar zijn tewerkstelling, deze werd hierboven reeds besproken.

De enige inkijk in zijn socio-culturele situatie die hij voorlegde was zijn attest van inburgering van 29.01.18 dat de inschaling van zijn kennis van het Nederlands vermeldt (niveau A2-Waystage mondeling en schriftelijk). Nazicht naar wat A2- Waystage eigenlijk inhoudt leert dat hij op dat moment nog geen echt vaardige gebruiker van het Nederlands was. Er is geen sprake van een uitgebreide talige zelfstandigheid. Dit zal intussen wellicht verbeterd zijn, maar een bewijs hiervan werd niet voorgelegd. Ook houdt een culturele band met België meer in dan enkel de kennis van een landstaal en dus is taal niet het enige criterium waar de aard van zijn culturele banden met België aan kan getoetst worden. Jammer genoeg liggen geen getuigenissen voor, desondanks de verwijzing van de advocaat naar de '...veel vrienden rond hem om hem bij te staan en te steunen...', noch andere documenten die zijn werkelijke graad van integratie in het Belgisch sociaal weefsel illustreren.

Dat hij het attest van inburgering heeft behaald houdt in dat hij de doelstellingen van de verschillende onderdelen van het vormingsprogramma, zoals bepaald in het inburgeringscontract, heeft behaald. Hij heeft met andere woorden de hem opgelegde verplichting nagekomen en het primaire inburgeringstraject gevolgd. Dit zegt niets over de manier waarop de betrokkene zich identificeert met het geheel van waarden, overtuigingen, tradities en gedragingen die bestaan binnen de Belgische gemeenschap. Er is geen bewijs dat hij meer dan enkel het bij decreet verplichte traject heeft gevolgd, er liggen geen attesten van gevolgde secundaire trajecten voor.

Hij heeft nog e-ticket vaccinatie covid-19 voorgelegd. In zoverre dit inhoudt dat hij ook daadwerkelijk gevaccineerd werd bewijst dit stuk enkel dat hij die gezondheidsvoorzorg genomen heeft. Dit is een zeer persoonlijke beslissing die raakt aan het individu maar geen inkijk geeft in hoe hij in de Belgische maatschappij staat. Of, als hij zich enkel liet vaccineren uit bezorgdheid voor zijn medeburgers, dan werd dit in ieder geval niet geduid.

Tot slot brengt hij nog enkele bewijzen aan van het aangaan van persoonlijke kredieten. Het eerste bewijs betreft een afbetaling van een aankoop bij Mediamarkt op 15.06.18 van 3500 euro en het feit dat hem een Mastercard van Mediamarkt werd toegezegd op 19.06.18. In zoverre de betrokkene de lening van 3500 euro mogelijks al heeft ingelost zegt dat niets over de nieuwe kredieten die hij met zijn Mastercard kan zijn aangegaan. Hij legde ook een uittreksel van zijn Beobank rekening voor van de periode 26.04.18 tot 07.05.18. Hieruit kan opgemaakt worden dat op 30.04.18 een uitbetaling van een lening (loan disbursement) van 7663,12 euro werd overgemaakt en dat een afbetaling volgde van een kredietgroepering (debt consolidation) voor 1718, 82 euro. Daarnaast is hij op 21.02.2019 een persoonlijke lening aangegaan bij Record Credits voor een bedrag van 25.838,87 euro met een looptijd van 7 jaar. Deze lening is nog niet afbetaald.

De advocaat stelt dat hij maandelijks 380,78 euro afbetaalt en daarom zijn tewerkstelling en, in verlenging, dan ook zijn verblijfsrecht nodig heeft. Volgens de advocaat gaat het om kosten voor de aankleding van zijn appartement. Het gaat dus niet om lening met het oog op een persoonlijke investering die wel een maatschappelijk meerwaarde kan hebben (zoals bijvoorbeeld voor het volgen van een dure opleiding). Het is niet duidelijk hoe deze lening de betrokkene duurzaam aan België bindt. De dienst vreemdelingenzaken kan geen frauduleus verkregen verblijfsrecht behouden enkel omwille van een uitstaande schuld. De betrokkene zal aan zijn schuld dienen te voldoen door arbeid elders dan in België. Eventuele vakopleidingen en zijn werkervaringen in België zijn niet verloren en kunnen hem hierbij helpen.

In zoverre het uittreksel van de Beobank zou zijn voorgelegd ter illustratie van zijn band met het kind kan onze dienst opnieuw verwijzen naar het arrest dat de maandelijks storting weerlegde (p 8) : "...Het gegeven dat appellant maandelijks bedragen stortte aan de moeder is evenmin van aard om enige socio-affectieve band aan te nemen....". Verder stelt het arrest nog dat de laatste betaling dateerde van september 2018, van na het DNA onderzoek.

*De voorgelegde stukken geven ons dus een weinig genuanceerde inkijk in zijn situatie in België. Uit het geheel van aangebrachte stukken en rekening houdend met zijn gedrag tegenover de Belgische Staat kan niet geconcludeerd worden dat hij culturele en sociale bindingen heeft met België die dusdanig hecht zijn dat ze die met zijn land van herkomst kunnen overtreffen. Als een gevolg kunnen logischerwijs de banden die hij wel heeft met België niet beschouwd worden als een belemmering voor deze beslissing.*

*Uit het administratief dossier blijkt niet dat er medische belemmeringen zijn voor deze beslissing.*

*Het verblijfsrecht wordt ingetrokken obv bovengenoemd wetsartikel.”*

## 2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Ter adstruering van deze exceptie zet hij het volgende uiteen:

*“Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.*

*Overeenkomstig artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.*

*In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 19-07-2022 tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de post via aangetekende zending overhandigd op 19-07-2022 en aan verzoekende partij ter kennis gegeven op 21-07-2022. De beroepstermijn begint volgens artikel 39/57, §2 2° vreemdelingenwet te lopen vanaf de derde werkdag na het overhandigen aan de post, in casu vanaf 22-07-2022.*

*De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift betrof derhalve 21-08-2022. Het beroep werd echter ingediend op 23-08-2022.*

*Volgens het uittreksel van het rijksregister was de laatst gekende woonplaats van verzoeker (...). Het is op dit adres dat de bestreden beslissing werd betekend.*

*De politie heeft meermaals controle uitgevoerd op het laatst gekende adres.*

*Data en uren van de uitgevoerde controles:*

- 1. 23/07/2022 om 13:30 uur*
- 2. 26/07/2022 om 15:10 uur*
- 3. 06/08/2022 om 12:59 uur*
- 4. 12/08/2022 om 12:21 uur*
- 5. 21/08/2022 om 18:29 uur*

*Verzoeker was nooit aanwezig, waardoor er kan aangenomen worden dat hij hier niet meer verblijft. Het is echter de eigen verantwoordelijkheid van verzoeker om via aangetekende zending aan de instanties voor asiel en migratie te laten weten op welk adres hij zijn correspondentie wil ontvangen.*

*Gelet op bovenstaande is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is.”*

Krachtens artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) beschikt verzoeker over een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing om hiertegen een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet specificeert dat, indien de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende of bij gewone brief, de beroepstermijn begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten is overhandigd.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing aan de postdiensten is overhandigd op woensdag 20 juli 2022. Dit betekent dat de

beroepstermijn slechts begint te lopen vanaf maandag 25 juli 2022 en de laatst nuttige dag voor het indienen van het beroep woensdag 24 augustus 2022 betreft. *In casu* is het beroep op 23 augustus 2022, en dus tijdig, ingediend.

De exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel aan. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eveneens het vertrouwensbeginsel geschonden acht. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

#### *"II.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur*

*Er wordt in het dossier van verzoeker een einde gemaakt aan zijn verblijfsrecht (gezinshereniging) op basis van art. 74/20§2 VW: "Art 74/20 §2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf.*

*toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.*

*Wanneer de minister of zijn gemachtigde een der gelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.*

*§3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten. "*

#### *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*

*Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.*

*De beslissing motiveert dat:*

*"Immers bleek niet dat de betrokkene een socio-affectieve band had opgebouwd met het kind voorafgaandelijk aan het DNA onderzoek. Zo stelt het Hof in haar arrest (p8) . .Evenmin blijkt in casu enige socio-affectieve band tussen appellant en het kind H. (...). De foto's die desbetreffend door appellant worden voorgelegd zijn niet alleen zeer beperkt zijn niet alleen zeer beperkt, zij vertonen daarenboven allen een geposeerd karakter. Op deze foto's wordt steeds 'geposeerd' met H. (...), doch blijkt geen deelname aan enige activiteit met H. (...), noch enige effectieve interactie met H. (...). ... Enig recent stuk wordt door appellant niet voorgebracht... Appellant kan desbetreffend niet verwijzen naar het geven dat hij aangedaan was door de resultaten van het DNA onderzoek aangezien hij ervan overtuigd was dat H. (...) zijn kind was, nu de afwezigheid van enige biologische afstamming appellant er niet van mocht weerhouden deze band verder uit te diepen indien het zijn intentie was om het kind op te voeden als het zijne..."*

*Er wordt in de beslissing verwezen naar de procedure omtrent de nietigverklaring van de erkenning. Deze beslissing is genomen nadat de moeder van het kind H. (...) in beroep haar pleidooi 180° heeft gedraaid en de motivering van het Parket integraal heeft gevolgd. Nochtans in eerste aanleg zaten verzoeker en mevrouw A. (...) op dezelfde lijn.*

*Bovendien wordt in het arrest tevens verwezen naar verschillende relaties die mevrouw A. (...) zou hebben gehad op dezelfde moment, doch ook dit kan verzoeker niet verweten worden. Verzoeker heeft steeds voor het kind ingestaan, hij betaalde alimentatie, deed samen met het kind uitstappen en hij is tevens gekend bij de kinderopvang waar het kind opgevangen werd.*

*Na het resultaat van de DNA test en toen het voor iedereen duidelijk werd dat verzoeker niet de biologische vader was, keerde mevrouw A. (...)haar kar en mocht verzoeker van haar geen contact meer hebben met het kind.*

*Dit alles kan dan ook niet verweten worden aan verzoeker. Hij heeft steeds ter goeder trouw gehandeld en werd zelf misleid. Het werd voor verzoeker, die meende zijn kind te hebben erkend, plots ook ónmogelijk om dit kind te zien en/of contacten mee te onderhouden nu dit niet bij hem verbleef en elke mogelijkheid daartoe door de mama werd ontzegd. Bovendien zou het voor verzoeker, als niet biologische vader, zeer moeilijk, schier onmogelijk zijn, om via de familierechtbank nog contacten te laten opleggen, zeker niet wanneer een procedure tot nietigverklaring van de erkenning was opgestart door het Parket. Dezelfde instantie zal zich uiteraard verzet hebben indien verzoeker nog contacten zou vragen via de rechtbank.*

*Verzoeker zijn intenties waren wel degelijk oprecht en was zeer ontgoocheld en geschokt toen vastgesteld werd dat hij niet de biologische vader bleek te zijn. Dit is nog steeds het geval ondanks het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep.*

*Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.*

*Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."*

*Op 12.11.2021 vroeg verzoeker een duurzaam verblijfsrecht aan. Zijn verblijfsrecht werd op 25.11.2021 verlengd voor een periode van 10 jaar. Op dat moment had verwerende partij reeds kennis van het tussengekomen vonnis alsook het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep.*

*Indien men van mening was dat hij zijn verblijf op frauduleuze wijze had bekomen, had men verzoeker op het moment van zijn aanvraag reeds op de hoogte kunnen brengen van het onderzoek dat men voerde. Men heeft de vragenlijst omtrent het onderzoek slechts op 25.01.2022 verzonden. Dit is 2 maanden na het akkoord omtrent de verlenging van zijn verblijf.*

*Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is! Verzoeker mocht erop vertrouwen dat, indien men zinnens was om zijn verblijf in te trekken of dit te onderzoeken, verwerende partij hem deze verlenging niet had toegestaan en verzoeker van dit onderzoek op de hoogte had moeten brengen.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.*

*Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel*

*Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.*

*Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.*

*Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.*

*De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).*

*De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.*

*De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.*

*Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een verblijf te weigeren of in te trekken wanneer een persoon voor het verkrijgen van dit verblijf:*

*Valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt*

*Fraude heeft gepleegd*

*Andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.*

*Verzoeker is van mening dat geen van deze opties op hem van toepassing zijn. Hij heeft gedurende alle procedures steeds duidelijk gemaakt dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij niet de biologische vader was van H. (...). Hij heeft steeds getracht om voor dit kind te zorgen en betaalde ook onderhoudsgelden.*

*Nadat duidelijk was dat hij niet de biologische vader was van H. (...), heeft mevrouw A. (...) ook H H. (...) van hem weggehouden. Het feit dat mevrouw A. (...) haar pleidooi in beroep 180° heeft gedraaid, had een negatief effect op de uitspraak en verzoeker is hiervan de dupe.*

*Verzoeker heeft steeds ter goeder trouw gehandeld. Het feit dat hij dit nogmaals schreef bij de vragenlijst, wordt hem opnieuw verweten gelet op de motivering in het tussengekomen arrest, doch verzoeker houdt vol dat hem niets te verwijten valt.*

*De moeder van H. (...) had verschillende relaties, volgens het tussengekomen arrest, doch dit kan ook verzoeker niet verweten worden. Hij heeft getracht zo goed als mogelijk een vader te zijn voor H. (...) en stond het kind ook financieel bij.*

*Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.*

*Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.*

*Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar- besluit is gekomen.*

*Verwerende partij stelt nu in zijn beslissing dat: "De betrokkene legt verder een aantal stukken voor die verband houden met zijn economische activiteit in België (arbeidsovereenkomst met (...) nv, attesten van de firma (...), individuele rekeningen voor 2016,2017,2021 en 2022, Alimento pensioenfiches aanvullend pensioen, overzicht bewegingen op zijn rekening bij Beobank, attest outplacement begeleiding van de VDAB van 14.10.19 tot 14.10.20). Inderdaad is de betrokkene aan de slag sedert 04.06.16. Er dient te worden op gewezen dat hij enkel was vrijgesteld van de verplichting om te werken met een arbeidskaart omdat hij een verblijfsrecht had als een familielid van een EU burger. Het is niet aangetoond dan dat hij om een andere reden dan zijn bedrieglijk verkregen verblijfsrecht een vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt. Zijn tewerkstelling is dus een rechtstreeks gevolg van de door hem gepleegde fraude en kan daarom dus niet als voldoende element worden weerhouden om zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht te behouden. Het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' staat er immers aan in de weg dat hij bedrog een voordeel wordt gehaald. "*

*Hierdoor lijkt de motiveringsverplichting dan ook geschonden.*

*Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.*

*Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.*

*Er is dus geenszins sprake van fraude in hoofde van verzoeker.*

*Om over te kunnen gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker dient verwerende partij 3 voorwaarden in acht te nemen, nl.:*

*De aard en hechtheid van de gezinsband*

*De duur van het verblijf*

*Het bestaan van banden in land van herkomst*

*Verwerende partij heeft in haar beslissing onvoldoende rekening gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van verzoeker en deze voorwaarde aldus onvoldoende gemotiveerd.*



*Verwerende partij stelt dat er op geen enkele manier werd aangetoond dat de betrokkene op zodanig duurzame wijze geïntegreerd is in het Belgisch weefsel zodat deze banden hechter zijn dan deze in zijn land van herkomst. Hij heeft echter geen contacten meer met personen in zijn land van herkomst. Er werd hem verweten dat hij hieromtrent niets meedeelde, doch dit komt door het feit dat hij ook geen contacten meer onderhoudt. Zij hebben verzoeker de rug toegekeerd toen hij in Europa verbleef en er werd niet getracht om de contacten te herstellen. Dit is ook de reden waarom hierover niets werd meegedeeld bij het schrijven m.b.t. de hoorplicht.*

*Verzoeker heeft echter steeds gewerkt en getracht om ook zo zijn integratie en sociaal leven uit te bouwen. Zoals de beslissing ook vermeld, woont hij samen met een vriend. Ook met zijn collega's heeft hij een goede band."*

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het familiale leven van verzoeker bij het nemen van deze beslissing zoals hierboven reeds gesteld.*

*Er wordt echter geen afdoende belangenafweging gemaakt.*

*Hij is zich blijven integreren en heeft steeds gewerkt om in België zijn leven op te bouwen. Bovendien heeft verzoeker ondertussen een relatie met mevrouw H. (...). Zij hebben een duurzame relatie. Zij verlangen ernaar om een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te dienen om hun relatie te officialiseren.*

*Verwerende partij stelt dat er op geen enkele manier werd aangetoond dat de betrokkene op zodanig duurzame wijze geïntegreerd is in het Belgisch weefsel zodat deze banden hechter zijn dan deze in zijn land van herkomst. Hij heeft echter geen contacten meer met personen in zijn land van herkomst. Er werd hem verweten dat hij hieromtrent niets meedeelde, doch dit komt door het feit dat hij ook geen contacten meer onderhoudt. Zij hebben verzoeker de rug toegekeerd toen hij in Europa verbleef en er werd niet getracht om de contacten te herstellen. Dit is ook de reden waarom hierover niets werd meegedeeld bij het schrijven m.b.t. de hoorplicht.*

*Verzoeker heeft echter steeds gewerkt en getracht om ook zo zijn integratie en sociaal leven uit te bouwen. Zoals de beslissing ook vermeld, woont hij samen met een vriend. Ook met zijn collega's heeft hij een goede band.*

*Tewerkstelling bewijst wel degelijk de integratie in de samenleving en zelfs een doorgedreven integratie. Via zijn tewerkstelling was hij in de mogelijkheid om zijn leven uit te bouwen, om in België te verblijven en om ook het Nederlands te verbeteren.*

*Hierdoor kan er ook geen sprake zijn van noodzakelijke inmenging ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.*

*Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Ghana wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.*

*Artikel 8 EVRM luidt:*

*Lid 1*

*Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.*

*Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.*

*Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.*

*Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.*

*Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.*

*Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.*

*Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.*

*Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, hetgeen in deze beslissing niet, minstens onvoldoende, gebeurd is.*

*Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, zeker in het licht van zijn relatie met mevrouw H. (...)*

*Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).*

*In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.*

*Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.<sup>3</sup> Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.<sup>4</sup> Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM<sup>5</sup> hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.*

*Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een mime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.<sup>6</sup> De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.*

*Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.<sup>7</sup> Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.*

*Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.<sup>8</sup> Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.<sup>9</sup> Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.*

*Verzoeker kwam een aantal jaren geleden naar België en ontving een verblijfstitel en bouwde hier in die tijd een leven in veiligheid uit. Hij is tewerkgesteld in een restaurant, waar ze zeer gesteld zijn op hem.*

*Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.*

*Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.*

*Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is reeds sinds 2013 op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.*

*Reeds meer dan een viertal jaar is verzoeker tewerkgesteld en ook zijn toekomstmogelijkheden met betrekking tot tewerkstelling zien er erg positief uit.”*

3.3 Gelet op de onderlinge verknochtheid van het eerste en het tweede middel, worden deze middelen samen behandeld.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/20, §3 van de vreemdelingenwet, gezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet luidt:

*“§2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.*

*Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.*

*§3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten. (...).”*

Op 19 juli 2022 wordt het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken omwille van fraude en wordt jegens hem een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker het Belgische kind H. B. met frauduleuze intenties

heeft erkend. Aangezien de erkenning van H. B. de enige grondslag is voor diens verblijfsrecht, dient het verblijfsrecht te worden ingetrokken.

Volgens verzoeker is echter met een aantal elementen geen of minstens onvoldoende rekening gehouden. Hij betoogt dat hij steeds voor het kind heeft ingestaan, dat hij alimentatie betaalde, dat hij samen met het kind uitstappen deed en dat hij is gekend bij de kinderopvang van het kind. Hij houdt voor dat hij zelf niet op de hoogte was van het feit dat H. B. niet zijn biologische zoon is. Verzoeker stelt dat van zodra dit gegeven aan het licht kwam, de moeder van het kind hem heeft verboden nog contact te hebben met het kind. Verzoeker besluit dat hij steeds te goeder trouw heeft gehandeld en dat zijn intenties oprecht waren.

Vooreerst merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier een schrijven van 21 januari 2022 bevindt, gericht aan verzoeker en waarin hij in kennis wordt gesteld van het feit dat er naar aanleiding van het arrest van het hof van beroep van 23 maart 2021 een onderzoek wordt ingesteld naar de erkenning van het kind H. B. door verzoeker. De brief vermeldt: *“u wordt met deze brief uitgenodigd ons alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u wil dat de dienst vreemdelingenzaken kennis heeft voor het nemen van haar beslissing”* en ook *“wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met het betoog van verzoeker dat hij zelf niet wist dat H. B. niet zijn biologische zoon is en dat hij naar eigen zeggen steeds te goeder trouw heeft gehandeld en zijn intenties oprecht waren. Hierin wordt namelijk gemotiveerd:

*“De advocaat van de betrokkene antwoordde op 09.02.22. De advocaat stelde dat toen uit de DNA-test bleek dat de betrokkene niet de biologische vader was van het kind, dit voor hem toen een grote schok was gezien hij er steeds van uit gegaan is dat hij de biologische vader was en ook steeds zo heeft naar gehandeld.”*

De gemachtigde antwoordt hierop als volgt:

*“Deze stelling werd ook al voor het hof van beroep aangehaald en werd weerlegd. Immers bleek niet dat de betrokkene een socio-affectieve band had opgebouwd met het kind voorafgaandelijk aan het DNA onderzoek. Zo stelt het Hof in haar arrest (p8) “...Evenmin blijkt in casu enige socio-affectieve band tussen appellant en het kind H. (...). De foto's die desbetreffend door appellant worden voorgelegd zijn niet alleen zeer beperkt, zij vertonen daarenboven allen een geposeerd karakter. Op deze foto's wordt steeds 'geposeerd' met H. (...), doch blijkt geen deelname aan enige activiteit met H. (...), noch enige effectieve interactie met H. (...). ... Enig recent stuk wordt door appellant niet voorgebracht... Appellant kan desbetreffend niet verwijzen naar het geven dat hij aangedaan was door de resultaten van het DNA onderzoek aangezien hij ervan overtuigd was dat H. (...) zijn kind was, nu de afwezigheid van enige biologisch afstamming appellant er niet van mocht weerhouden deze band verder uit te diepen indien het zijn intentie was om het kind op te voeden als het zijne...”. Dat de betrokkene desondanks deze motivering door de rechter in beroep opnieuw dit argument wordt aangebracht is niet ernstig en zelfs laakbaar, want het heeft enkel tot doel de Dienst vreemdelingenzaken alweer op het verkeerde spoor te zetten.”*

Gezien de kracht van gewijsde die toekomt aan het arrest van het hof van beroep van 23 maart 2021, hetgeen zich overigens in het administratief dossier bevindt, kan verzoeker in het kader van de huidige procedure niet ernstig voorhouden als zou hij steeds hebben ingestaan voor het kind. Het hof van beroep heeft immers reeds geoordeeld dat er geen socio-affectieve band bestaat tussen verzoeker en het kind.

Verder voert verzoeker een schending van het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel aan waar zijn verblijfsrecht op 25 november 2021 nog werd verlengd voor een periode van tien jaar terwijl verweerder op dat moment reeds kennis had van het bovengenoemde arrest van het hof van beroep. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier inderdaad een schrijven van de procureur des Konings van 1 april 2021 bevindt waarin hij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in kennis stelt van het arrest van het hof van beroep. Dit neemt niet weg dat het algemeen rechtsbeginsel *'fraus omnia corrumpit'* in casu van toepassing is, zoals de gemachtigde ook weergeeft in de bestreden beslissing. Het Hof van Cassatie erkent het adagium *'fraus omnia corrumpit'* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit weer af te nemen, indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (cf. Cass. 23 januari 2015). De Raad is dan ook van oordeel dat zo ook een verblijfsvoordeel dat werd verworven op basis van een schijnerkenning, op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan worden afgenomen.

Krachtens het arrest van het hof van beroep staat vast dat *"de erkenning van het kind H. (...) door appellant duidelijk [is] gebruikt als argument om verblijfsrecht te bekomen. (...) Het Hof acht het afdoende in rechte aangetoond dat het instituut van de erkenning misbruikt werd en van zijn doel werd afgewend"*. Verzoeker kan zich dan ook niet deugdelijk beroepen op een schending van het vertrouwensbeginsel nu hij minstens had moeten weten dat hij geen aanspraak meer kon maken op een verblijfsrecht in hoofde van het Belgische minderjarige kind. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden als zou er bij hem een rechtmatige verwachting zijn gewekt nu vast staat dat hij bedrieglijk heeft gehandeld bij de erkenning van H., een handeling waaruit hij geen voordelen meer kan putten.

Verder betoogt verzoeker dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

*"Mijnheer heeft in zijn antwoord geen informatie gegeven over zijn familiale, culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Als een gevolg kunnen we ons enkel baseren op de stukken voorgelegd mbt zijn culturele en sociale banden in België om een afweging te maken zoals opgelegd door art 74/20 §2 van de vreemdelingenwet. Voornamelijk verwijst hij naar zijn tewerkstelling, deze werd hierboven reeds besproken."*

In antwoord hierop stelt verzoeker dat hij hieromtrent niets heeft meegedeeld omdat hij ook geen contacten meer onderhoudt met zijn land van herkomst. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verweerder op 21 januari 2022 aan verzoeker een schrijven richtte waarin hij stelde *"wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst"*. Aldus heeft verweerder verzoeker uitdrukkelijk verzocht om toelichting te verschaffen omtrent het eventuele bestaan van familie-, culturele of sociale banden met het land van herkomst. Verzoeker heeft in zijn antwoord op dit schrijven geen enkele informatie hieromtrent verschaft. Het betoog van verzoeker omtrent het ontbreken van enige band met zijn land van herkomst kan dan ook niet dienstig tijdens de huidige procedure worden aangevoerd. Van verweerder kan immers niet worden verwacht rekening te houden met informatie waarvan hij bij het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was. Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat verzoeker niet eens een begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn betoog.

Verzoeker voert vervolgens de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Deze bepaling luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker voert de schending aan van zowel zijn privéleven als van zijn familie- en gezinsleven.

Voor wat betreft het aangevoerde privéleven, stelt verzoeker dat hij zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat hij een job heeft en dat hij Nederlands spreekt. Volgens verzoeker is er sprake van een lokale duurzame verankering. Aangaande de tewerkstelling van verzoeker motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker enkel en alleen toegang had tot de arbeidsmarkt als gevolg van de door hem gepleegde fraude en daarom met dit element geen rekening moet worden gehouden. Daarnaast motiveert de gemachtigde ook dat verzoeker reeds zeven jaar in België verblijft, doch dat het naïef is te veronderstellen dat de loutere duur van zijn verblijf automatisch garant staat voor de verweving in de Belgische samenleving en een verknochtheid met de Belgische cultuur. De gemachtigde voegt hieraan toe dat er geen getuigenissen voorliggen ter staving van bepaalde culturele banden met de Belgische samenleving. Over de cursus Nederlands zegt de gemachtigde tot slot nog dat verzoeker nog geen echt vaardige gebruiker van het Nederlands is. Er is volgens de gemachtigde geen sprake van een uitgebreide talige zelfstandigheid. De Raad kan enkel vaststellen dat deze motieven niet door verzoeker worden weerlegd, noch kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

De Raad besluit dat verzoeker zich beperkt tot loutere algemene beweringen omtrent een privéleven in België en het bestaan van dit privéleven geenszins concreet aannemelijk maakt. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat zijn sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Voor wat betreft het gezinsleven voert verzoeker aan dat hij al drie jaar een relatie heeft met mevrouw A. H., die tevens de Ghanese nationaliteit bezit en in België over een duurzaam verblijfsrecht beschikt. De Raad stelt echter vast dat, zoals de gemachtigde ook motiveert in de bestreden beslissing, verzoeker geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij een liefdesrelatie heeft in België. Waar hij in het kader van de huidige procedure plots gewag maakt van een drie jaar durende relatie met mevrouw A. H., kan de Raad met dit element geen rekening houden nu deze informatie niet aan verweerder werd meegedeeld voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker op dit moment met een vriend samenwoont en

geen enkel stuk bijbrengt waaruit de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van de liefdesrelatie kan worden afgeleid. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden weerhouden.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.4 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”*

*Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Hij kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst. Indien hij dient terug te keren, zal hij in Ghana in de armoede terecht komen. Hij heeft er niets of niemand meer die voor hem kan zorgen, zelfs niet tijdelijk.*

*Een eventuele terugkeer naar Ghana zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.*

*Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert dit te onderzoeken, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!*

*Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.*

*Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.”*

3.5 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan het volstaan om toe te lichten dat verzoeker op geen enkele wijze concreet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Ghana zal worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat hij schrik heeft dat hij het slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing in zijn land van herkomst als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker toont niet aan dat hij enige gegronde vrees koestert om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook het feit dat hij in armoede terecht kan komen, nog daargelaten het feit dat hiervan geen enkel begin van bewijs wordt bijgebracht, bereikt niet de graad van ernst vereist voor artikel 3 van het EVRM. Aangezien verzoeker geen enkel concreet stuk hieromtrent heeft overgemaakt aan verweerder, is deze ook niet verplicht om dit verder te onderzoeken, laat staan om hierover concreet te motiveren in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond. Het derde middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN